

springbooks

ระหว่าง เรา สูญหาย

1991

ยี่สิบเจ็ดเรื่องสั้น
เรื่องราว 'ระหว่างเรา'
ที่สูญหายระหว่างทาง

springbooks

ร.น.ว.บ
157
สุนทรนายน

1991

เจียน

Olfaix

ภาพประกอบ

หนังสือบางเล่มทำให้เราได้ค้นพบ รู้จัก และเข้าใจตัวเราเอง

- 1991

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ระหว่างเราสูญหาย

springbooks

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Springbooks

สื่อดิจิทัลให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์
และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6883-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา อดิศักดิ์ จิระวร

บรรณาธิการบริหาร พรชนก บัวสุข • บรรณาธิการ รัชตวรรณ กรวไร

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรวิไลลักษณ์ เขียวกลิ่น

ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม ดวงหทัย มีตติอุทิศชัยกุล, จิรณีย์ คำจันทร์

พิสูจน์อักษร พรทิพย์ รัชทอง, รมีดา แสงสวัสดิ์

รองผู้อำนวยการฝ่ายการตลาดและสื่อสารแบรนด์ กุลพัฒน์ บัวละออ

ฝ่ายการตลาด ชลิตา ขำเสียงหวาน, บุรีสาร มณีกุลพันธ์

คำนำสำนักพิมพ์

ระหว่างเราสูญหาย ประโยคนี้ไม่ได้เป็นเพียงชื่อหนังสือที่วาดด้วยเรื่องความสุขและความเศร้าเท่านั้น แต่เป็นประโยคที่ทำให้เราได้กลับมาทบทวนตัวเองและสิ่งรอบๆ ตัวว่า ระหว่างทางที่เราเติบโตมานั้นมีอะไรที่ 'เรา' เผลอทำมันหล่นหายไปบ้าง อาจจะเป็นความสัมพันธ์ดีๆ อาจจะเป็นใครสักคน อาจจะเป็นความทรงจำในวัยเยาว์ หรืออาจจะเป็น 'ตัวเรา' ที่หล่นหายไป

หลายครั้งที่เราโฟกัสเพียงสิ่งสำคัญรอบๆ ตัวที่สูญหายไป จนทำให้สิ่งเหล่านั้นกลายเป็นทั้งความสุขและความเศร้าในเวลาเดียวกัน ซึ่งบางครั้ง เราก็เก็บความรู้สึกเหล่านั้นไว้เนิ่นนาน จนลืมไปว่า 'ตัวเรา' นี้แหละที่จะแตกสลายและสูญหายไป หากเรายังมองไม่เห็นความสำคัญของตัวเราเอง

แต่ไม่ว่าอย่างไร การสูญหายระหว่างทางของ ‘ตัวเรา’ ก็ทำให้เราเติบโตเป็นตัวเราในวันนี้ บางอย่างที่เราสูญหายก็นำสิ่งที่ดีมาให้ และบางอย่างที่เราสูญหายก็ทำให้เราค้นพบ ‘ตัวเรา’ ในแบบที่เราอาจไม่เคยรู้มาก่อน

**“ทุกความสุขที่สูญหายมักทำให้เราได้เรียนรู้เสมอ
และทุกความเศร้าที่สูญหายมักทำให้เราได้เริ่มต้นใหม่เสมอ”**

springbooks

คำนำผู้เขียน

ในระหว่างทางที่เติบโต

ฉันมักทำบางอย่างหล่นหายไปเสมอ

บางครั้งก็ทำหายไปด้วยความตั้งใจ บางคราวก็ไม่ได้ตั้งใจ
สิ่งนั้นอาจเป็นความสุข รอยยิ้ม

และใครบางคนที่ฉันหลงลืมไป กระทั่งตัวฉันเอง

แม้เวลาจะล่วงเลยผ่านไป

ฉันก็ยังรู้สึกเสียใจกับการสูญเสียสิ่งนั้นไปอยู่เสมอ

ฉันได้แต่ทำความเข้าใจอยู่เงียบๆ คนเดียวว่า

ถ้าฉันมีโอกาสได้มีความสุขอีกครั้ง

ได้พบเจอใครในชีวิตที่มีความหมายต่อตัวฉัน

ฉันจะถนอมรักษาไว้ให้ดีที่สุด

แม้รู้ว่าทุกอย่างในโลกนี้จะไม่มีคำว่าตลอดไปก็ตาม

สารบัญ

๐๑ ความสุขที่สูญหาย

• ควันบุหรี ฌ ฐฬ ทือป บาร์	4
• มีทละเย็น	10
• ไฮเดรนเยีย	18
• บุคคลสูญหาย	24
• ทุกวันจันแตกสลาย	30
• แคคตัส	36
• นกนางนวล	42
• หนังสือเล่มเดิม	48
• ชาลีถึงรีเบคก้า	54
• บ้าน	58
• ฝนดาวตกสิโณนิตส์	62
• ฟอ์เกตมีนอต	68

02 ความเศร้าที่สูญหาย

• ผมได้กลิ่นของความรักเศร้า	76
• เด็กหญิงในสวนดอกคามลเลีย	86
• เราในวัยยี่สิบสาม	90
• วาฬ 52 เอิร์ธ	94
• ฝน	98
• ดวงอาทิตย์ไม่เคยแผดเผาดวงจันทร์	104
• เสียงกระดิ่งในวันพฤหัสบดี	108
• แมวลายส้ม	122
• ถึงตัวฉัน	128
• มาร์คและจูเลียต	132
• ไม่มีสิ่งใดคงอยู่	138
• ดวงดาวสีรุ้ง	144
• ลูซิเดิร์ม	150
• กล้องสุม	156
• จดหมายจากเบนปจูน	162

• คำขอบคุณ	168
• เกี่ยวกับผู้เขียน	170
• เกี่ยวกับผู้วาดภาพประกอบ	172

Copyright © 2015

แต่...
ผู้ที่ทำตัวสนั่นสนาย
ระหว่งการเดินทาง

01

ความสุข
ที่สูญหาย

ดิวอย่างงี้

คว้นบุนรี
น รุฟ ท้อป บาร์

“เราสัมผัสกันและกันเท่าที่จำเป็น
ไม่มากเกินไปจนเกินไป และไม่น้อยไปกว่าที่เป็น
เหมือนความสัมพันธ์ของเราที่ยังไม่เคยถูกพูดถึง
มันไม่ห่างไปมากกว่านั้น และไม่ใกล้กว่าที่เป็น”

คืนนั้นเรานั่งด้วยกันเกือบตีสอง หากเขาไม่รู้จักรับ
เจ้าของร้าน เราคงได้กลับพร้อมคนอื่น ๆ ตั้งแต่เที่ยงคืนกว่า
มีเพียงแสงไฟสลัวไม่กี่ดวงที่ทำให้รู้ว่าร้านปิดแล้ว
ในเวลานั้นบาร์ช่างเงียบงัน เมื่อเทียบกับตอนที่นักท่อง-
ราตรีแปลกหน้าพลัดเปลี่ยนเวียนไป
เท่าที่ฉันจำได้ ในเวลานั้นเสียงที่สอดแทรกมาในอากาศ
นอกจากเสียงขวดแก้วกระทบกันจากฝีมือบาร์เทนเดอร์หนุ่ม
และพนักงานในบาร์ คงมีเพียงเสียงหัมม์ข่มของเขาที่ลอยอยู่
ในอากาศเคล้ากลิ่นแอลกอฮอล์

เราคงเป็นนักดื่มคนพิเศษที่นั่งอยู่ริมระเบียง รูฟ ท็อป
บาร์ ย่านถนนพระอาทิตย์ ขณะที่คนอื่น ๆ เตรียมตัวกลับบ้าน
ไม่ก็หาร้านนั่งต่อ ระหว่างนั้นฉันกับเขานั่งสูดอากาศบนชั้น
ดาดฟ้า มองรถแล่นไปมาจากมุมสูงของรูฟ ท็อป บาร์

เขาเปิดลิस्टเพลงที่ชอบจากมือถือให้ฉันฟัง หนึ่งในเพลง
ที่ถูกเลือกสำหรับค่ำคืนนี้ คือเพลง *Affection* ของวง Cigarettes

After Sex พลังหยิบบุหรืออกจากซองมาคาบไว้ที่ริมฝีปาก พยายามจุดไฟอยู่ห้ำถึงหกครั้งจนติด

‘Cigarettes After Sex อย่างงั้นสินะ’ ฉันคิดในใจ

แต่เราก็ไม่เคยร่วมรักกันมาก่อน อันที่จริงเรายังรู้จักกันได้ไม่นานนัก ความสัมพันธ์ของเราค่อยๆ ดำเนินไป เหมือนความเย็นในแก้วเบียร์ของเขาที่ค่อยๆ ลดลงไม่มีผิด แต่บางทีมันก็เร้าร้อนด้วยปฏิกิริยาของแอลกอฮอล์

ฉันสะดุดกับท่อนหนึ่งของเพลงที่ว่า ‘Sometimes we talk all night long, we don’t shut up.’

‘เหมือนเราตอนนี้เลย’ ฉันคิด

ดนตรีบรรเลงไปแบบโหวงๆ นี่เป็นครั้งแรกที่บทสนทนาของเราอยู่ในความเงียบกว่า 5.12 นาที

ก่อนหน้านี้ เราเล่าเรื่องวัยเด็กให้กันและกันฟัง ความรักแบบป๊อปป์เลิฟในช่วงมัธยมปลาย หรือชีวิตมหาลัยที่เต็มไปด้วยเรื่องโศกโศก และความล้มเหลวเลเทเมา เขาเป็นคนที่คุยสนุกจนแทบไม่มีช่องว่างให้เราต้องอยู่กับความเงียบ ส่วนฉันนะเหวอ ฉันเป็นนักฟังที่ดี แม้อาจปะติดปะต่อเรื่องราวที่เขาเล่าได้ไม่เก่งเท่าไร

นั่นคงเพราะฉันดื่มน้ำตาลเข้ม และปริมาณแอลกอฮอล์ที่ไหลเวียนอยู่ทั่วทุกส่วนของร่างกาย สติของฉันจึงค่อยๆ เลื่อนหายไปตามระยะเวลาที่ได้ใช้ร่วมกับเขาในค่ำคืนนี้

“เพลงจบแล้ว ชอบไหม”

“เพราะนะ” ฉันยิ้ม

“เคยฟัง The 1975 Coldplay หรือ Radiohead ไหม”

“เคยได้ยินบ้าง แต่จริงๆ ฉันไม่ถนัดฟังเพลงแนวนี้เท่าไร
แต่ถ้าถามเรื่องซีรี่ย์ ฉันตอบได้ทุกเรื่องเลยนะ” ฉันหัวเราะ

“คุณชอบฟังเพลงแนวนี้หรือ” ฉันถามต่อ

“จริงๆ ก็ฟังได้หลายแนวนะ เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ วันนี้
ชอบเพลงนี้ พรุ่งนี้อาจไม่ชอบแล้วก็ได้ บางเพลงพอฟังบ่อย ๆ
สักพักก็เอียนไปเลยก็มีเหมือนกัน”

“ถ้าแบบนั้น วันนี้นั่งอยู่กับฉัน พรุ่งนี้อาจจะไปกับอีกคน
แบบนี้หรือ” ฉันแกล้งพูด

“การฟังเพลงกับการคบคนมันเหมือนกันที่ไหนเล่า” เขา
ยิ้มก่อนยกแก้วขึ้นดื่ม

จากนั้นเขาก็จับหูรีดตัวที่เท่าไรแล้วก็ไม่รู้ ฉันไม่ทันได้นับ
รู้แค่ว่าเขาหยิบมันขึ้นมาค่อนข้างถี่

เราสัมผัสกันและกันเท่าที่จำเป็น ไม่มากเกินไป
และไม่น้อยกว่าที่เป็น เหมือนความสัมพันธ์ของเราที่ยังไม่เคย
ถูกพูดถึง

‘ไม่ห่างไปมากกว่านั้น และไม่ใกล้กว่าที่เป็น’

ถึงตอนนี้ฤทธิ์ของแอลกอฮอล์ก็ซึมซาบไปทั่วร่างกาย
ผิวของเขาที่ฉันสัมผัสข้างอบอุ่น

บาร์กำลังปิด ไฟในร้านค่อย ๆ ดับลง ใกล้หมดเวลา
แล้วสินะ ฉันขอให้เขาเปิดเพลงเดิมอีกรอบก่อนที่เราจะกลับ

“โดนวงนี้ตกเข้าแล้วสินะ” เขายิ้ม

ฉันไม่ได้พูดอะไรต่อ แค่มองหน้าประมาณว่าเห็นด้วย

ความจริงคือ ฉันแค่อยากบันทึกใครสักคนเอาไว้ในเพลง
ไม่ว่ามันจะเป็นเพลงรักหรือเพลงเศร้า ไม่ว่าช่วงเวลานั้นเรา
กำลังรู้สึกอะไรอยู่ ฉันอยากให้บางความรู้สึกอยู่ในห้วงความ
ทรงจำ เพื่อว่ามันจะพาใครบางคนกลับมาหาเราทุกครั้งที่ได้ยิน
เพลงเพลงนั้นอีก

หลังฟังเพลงนั้นจบ เราเก็บสัมภาระ เดินลงสู่ชั้นล่าง
ของตึก ฉันยิ้มให้เขาบาง ๆ ก่อนแยกย้ายกันไป

ฉันถามเขาว่า “พรุ่งนี้คุณจะยังฟังเพลง *Affection* ของ
Cigarettes After Sex อยู่หรือเปล่า”

เขาเพียงแค่มอง แต่ไม่ได้พูดอะไรต่อ

ผ่านคืนนั้นไป ฉันกลับไปลองฟังเพลงจากวงที่เขาบอก

บางความรู้สึกย้อนกลับมา

แม้ว่าตอนนี้ชีวิตของเราทั้งสองจะไม่ได้ใกล้เคียงกับเพลง
ที่เขาเปิดให้ฟังในร้านรูฟ ท็อป บาร์ เลยก็ตาม

“ฉันอยากบันทึกใครสักคนเอาไว้ในเพลง
ไม่ว่ามันจะเป็นเพลงรักหรือเพลงเศร้า
ไม่ว่าช่วงเวลานั้นเรากำลังรู้สึกอะไรอยู่
ฉันอยากให้บางความรู้สึกอยู่ในห้วงความทรงจำ
เพื่อว่ามันจะพาใครบางคนกลับมา
เมื่อได้ยินเพลงเพลงนั้นอีก”

“ความสัมพันธ์ของเราไม่ต่างจากควันบุหรี่
ล่องลอย เลือนราง
และจางหายจากกันไปในที่สุด”

“เราจะยังอยู่ในใจของเขาเสมอ
อยู่ในความคิดถึงบางช่วงบางตอนเมื่อเวลาผ่านไป
อยู่ในรูปถ่าย อยู่ในเรื่องเล่า
ที่อาจจะเต็มไปด้วยความโศกเศร้าปนน้ำตา
แต่สุดท้าย เราจะกลายเป็นเรื่องที่สุดใจเมื่อใดที่เขาพูดถึง
และเราจะมีชีวิตอยู่ในความทรงจำของเขาเสมอ”

หมวดวรรณกรรมร่วมสมัย

ISBN 978-616-18-6839-0

9 786161 868390

Illustration: O1faix
Typography: FIRE GIRL

245 บาท